

Calea Crucii, de sfântul Josemaría

Roagă-te Cu "Calea Crucii" scris
de sfântul Josemaría.

Paisprezece stațiuni în care
contemplăm Pătimirea
Domnului. Ca rod al
contemplării scenelor de pe
Calvar, Fondatorul Opus Dei a
pregătit acest Via Crucis pentru
a ajuta la rugăciune și la
creșterea într-o durere plină de
iubire și recunoștință față de
Domnul, care ne-a răscumpărat
cu prețul sângelui Său. Audio în
limba spaniolă.

25.03.2026

Imagine de copertă: Henri Matisse.
Capela Rozariului din Vence (1951)

Carte scrisă de Fondatorul Opus Dei
(Editura Galaxia-Gutenberg, Târgu
Lapuș, 2018).

Ediția audio a fost realizată de
Fundăția Beta Films (29:45 min).

- Textul cărții „Calea Crucii”, en
el sitio web escriva.org.
 - Rugăciuni pentru Calea Crucii.
 - Mai multe resurse pentru
Săptămâna Mare.
 - Via Crucis de Sfântul Josemaría
pe YouTube (spaniolă).
 - Audio din Calea Crucii de
sfântul Josemaría pe
Soundcloud (spaniolă).
-

Calea Crucii de sfântul Josemaría

Domnul meu și Dumnezeu meu, sub
privirea blândă a Mamei noastre, ne
hotărâm să te însoțim pe drumul
durerii care a fost prețul
răscumpărării noastre. Dorim să
suferim tot ceea ce Tu ai suferit,
oferindu-ți inima noastră sărmană,
plină de căință, pentru că ești
nevinovat și-ți vei da viața pentru
noi, cei care suntem singurii
vinovați.

Mama mea, Fecioară Îndurerată,
ajută-mă să re trăiesc acele ore amare
pe care Fiul tău a dorit să le parcurgă
pe pământ, pentru ca noi, făcuți
dintr-un pumn de țărână, să trăim în
final în libertatem gloriae filiorum
Dei, în libertatea și slava fiilor lui
Dumnezeu.

Stațiunii

I II III IV V VI VII VIII IX X XI XII XIII
XIV

Stațiunea I-a: Isus este condamnat la moarte

E trecut deja de ora zece a dimineții. Procesul este aproape de final. Nu au existat probe decisive. Judecătorul știe că dușmanii i l-au predat din invidie și încearcă o scăpare ridicolă: alegerea între Baraba, un răufăcător acuzat de furt și crimă, și Isus, care este numit Cristos. Mulțimea îl alege pe Baraba. Pilat exclamă:

— Atunci ce să fac cu Isus? (Mt 27, 22.)

Toți răspund:

— Răstignește-l!

Judecătorul insistă:

— Dar ce rău a făcut?

Și din nou răspund urlând:

— Răstignește-l! Răstignește-l!

Pilat se înspăimântă în fața agitației crescânde. Cere să i se aducă apă și își spală mâinile în fața mulțimii, spunând:

— Eu sunt nevinovat de sângele acestui drept. Voi veți vedea! (Mt 27, 24.)

Și după ce a pus să fie biciuit Isus, l-a dat să fie răstignit. Se așterne tăcerea asupra mulțimii furioase și posedate. Ca și cum Dumnezeu ar fi fost învins deja.

Isus e singur. Sunt departe zilele în care cuvântul Omului-Dumnezeu aprindea lumină și speranță în suflete, sunt departe procesiunile lungi de bolnavi care erau vindecați

și strigătele triumfale din Ierusalim,
când Domnul a ajuns acolo călare pe
un măgăruș blând.

O, dacă oamenii ar fi vrut să dea un
curs diferit iubirii lui Dumnezeu!
Dacă tu și eu am fi cunoscut ziua
Domnului!

Următoarea stațiune

Puncte de meditație I

1. Isus se roagă în grădina
Ghetsemani: *Pater mi* (Mt 26, 39),
Abba, Pater! (Mc 14, 36.) Dumnezeu
este Tatăl meu, chiar dacă îmi trimite
suferințe. Mă iubește cu duioșie,
chiar dacă mă rănește. Isus suferă,
pentru a împlini voia Tatălui... Iar eu,
care la rândul meu vreau să
împlinesc Sfânta Voință a lui
Dumnezeu, aș putea să mă plâng
dacă mă întâlnesc cu suferința?

Va fi un semn sigur al filiației mele,
pentru că El mă tratează ca pe Fiul

său divin. Și, din acel moment, ca și El, voi putea geme și plânge de unul singur în propria mea grădină Ghetsemani; dar plecat la pământ, recunoscând nimicnia mea, va ajunge până la Domnul un strigăt izbucnit din adâncul inimii mele:
Pater mi, Abba, Pater,... fiat!

2. Arestarea: ... *venit hora: ecce Filius hominis tradetur in manus peccatorum* (Mc 14, 41.) ...Deci, omul păcătos are ora sa? Da, și Dumnezeu are eternitatea sa!...

Lanțurile lui Isus! Lanțuri, pe care El singur a lăsat să-i fie puse; legați-mă, faceți-mă să sufăr cu Domnul meu, pentru ca acest trup al morții să se umilească... Deoarece - nu este cale de mijloc - ori eu îl nimicesc, ori el mă va înjosi. Mai bine sclav al Dumnezeului meu decât sclav al trupului meu.

3. În timpul simulacrului de proces, Domnul tace. *Iesus autem tacebat.*

(Mt 24, 63.) Apoi, răspunde întrebărilor lui Caiafa și Pilat... Cu Irod, nestatornic și spurcat, nu schimbă nici măcar un cuvânt; păcatul desfrânării îl strică atât de mult încât Irod nu ascultă nici măcar vocea Mântuitorului.

Dacă în multe medii apare o rezistență la adevăr, taci și roagă-te, căiește-te... și speră. Chiar și în inimile care par pierdute rămâne, până la urmă, capacitatea de întoarcere la iubirea lui Dumnezeu.

4. Sentința se apropie. Pilat spune, în batjocură: *Ecce rex vester*. (In 19, 14.) Mai marii preoților răspund furioși: *Nu avem alt rege decât pe Cezarul*. (In 19, 15.)

Doamne! Unde sunt prietenii tăi? Unde sunt supușii tăi? Te-au abandonat! Este o rătăcire care durează de douăzeci de secole... Toți fugim de Cruce, de Sfânta ta Cruce.

Sânge, neliniște, singurătate și o nesfârșită foame de suflete... sunt cortegiul regalității tale.

5. *Ecce homo!* (In 19, 5.) Sufletul se cutremură contemplând Sfânta Umanitate rănită a Domnului.

Și dacă i se va spune: Ce sunt aceste răni în mijlocul mâinilor tale? El va zice: Am fost lovit în casa celor care mă iubeau. (Zah 13, 6.)

Privește-l pe Isus; fiecare rană este o mustrare; fiecare lovitură de bici, un motiv de durere pentru jignirile tale și ale mele.

.....

Stațiunea a II-a: Isus Își ia crucea

În afara orașului, la nord-vest de Ierusalim, se află un mic deal: în aramaică este numit Golgota; în

latină *locus Calvariae*: locul căpăţâniei sau Calvar.

Isus începe executarea sentinţei fără să opună rezistenţă. Nu va fi cruţat de nimic şi pe umerii săi cade povara infamantă a Crucii. Dar Crucea va fi, prin iubire, tronul regalităţii sale.

Locuitorii din Ierusalim şi străinii veniţi acolo pentru Paşte se îmbulzesc pe străzile oraşului pentru a-l vedea trecând pe Isus Nazarineanul, Regele Iudeilor. Sunt multe voci şi ţipete; şi, din când în când, scurte momente de linişte: poate atunci când Cristos fixează cu privirea pe cineva:

— *Dacă cineva vrea să vină după mine, să-şi ia crucea de fiecare zi şi să mă urmeze. (Mt 16, 24.)*

Cu câtă iubire îmbrăţişează Isus lemnul Crucii care îl va da la moarte! Oare nu este adevărat că, atunci când încetezi să-ţi fie teamă de Cruce, de

ceea ce lumea numește cruce, atunci când accepți Voința Divină, ești fericit și dispar toate grijile, suferințele fizice sau morale?

Este cu adevărat ușoară și plăcută Crucea lui Isus. Acolo nu contează durerile; doar bucuria de a ne ști răscumpărători împreună cu El.

Următoarea stațiune

Puncte de meditație II

1. Mulțimea se pregătește... Isus, batjocorit, este ținta glumelor celor care îl înconjoară.

Chiar El, care a trecut prin lume făcând bine și a vindecat bolile tuturor. (Cf. Fap 10, 38.) Duc la răstignire pe Isus, Domnul bun, care a venit în întâmpinarea noastră, cei ce eram departe.

2. Ca pentru o sărbătoare, s-a făcut o lungă procesiune. Judecătorii vor să

savureze victoria cu o tortură lentă și nemiloasă.

Isus nu se va întâlni cu moartea într-o clipită... I s-a dat mai mult timp pentru ca durerea și iubirea să continue să se identifice cu Voința milostivă a Tatălui. *Ut facerem voluntatem tuam, Deus meus, volui, et legem tuam in medio cordis mei* (Ps 39, 9): pentru a împlini Voia ta, Domnul meu, pun bunătatea și legea ta în adâncul inimii mele.

3. Cu cât vei fi mai mult cu Cristos, cu atât mai mult har vei avea pentru a fi rodnic pe pământ și pentru fericirea veșnică.

Dar trebuie să te hotărăști să urmezi calea dăruirii de sine: să ieși Crucea pe umerii tăi, cu un zâmbet pe buze și o lumină în suflet.

4. Simți înăuntrul tău: „cât cântărește jugul pe care ți l-ai asumat în mod

liber!”... Este vocea diavolului;
povara... mândriei tale.

Cere de la Domnul umilință și vei
înțelege și tu acele cuvinte ale lui
Isus: *Iugum enim meum suave est, et
onus meum leve* (Mt 11, 30), pe care
îmi place să le traduc liber astfel:
jugul meu este libertatea, jugul meu
este iubirea, jugul meu este unitatea,
jugul meu este viața, jugul meu este
eficiența.

5. În jur este o frică de Cruce, de
Crucea Domnului. De fapt, oamenii
au început să numească cruci toate
lucrurile neplăcute care se întâmplă
în viață și pe care nu știu să le
înfrunte ca fii ai lui Dumnezeu, cu
viziune supranaturală. Chiar dau
afară crucile pe care le-au ridicat
bunicii noștri pe marginea
drumurilor...!

În Patimile lui Isus, Crucea a încetat
să mai fie simbol al pedepsei, pentru
a deveni semn al victoriei. Crucea

este emblema Mântuitorului, *in quo est salus, vita et resurrectio nostra*: acolo este mântuirea noastră, viața noastră, învierea noastră.

Stațiunea a III-a: Isus cade întâia oară

Crucea rănește, sfâșie cu greutatea sa umerii Domnului.

Mulțimea de oameni este tot mai mare. Soldații reușesc cu greu să potolească mulțimea agitată, furioasă, care curge pe străzile Ierusalimului ca un râu ieșit din matcă.

Trupul extenuat al lui Isus se clatină deja sub Crucea enormă. Din Inima sa preaiubitoare abia ajunge un suflu de viață la mădularele sale rănite.

În dreapta și în stânga, Domnul vede această mulțime ce rătăcește ca o turmă fără păstor. I-ar putea striga pe fiecare în parte cu numele lor, cu numele noastre. Sunt acolo cei care s-au hrănit din pâinile și peștii înmulțiți de El, cei ce au fost vindecați de boli, cei ce au fost învățați pe marginea lacului, pe munte și în porticurile Templului.

O durere adâncă apasă inima lui Isus și Domnul cade la pământ extenuat.

Tu și eu nu putem spune nimic: deja știm de ce cântărește atât de greu Crucea lui Isus. Și plângem mizeriile noastre și înspăimântătoarea lipsă de recunoștință a inimii omenești. Din adâncul inimii izbucnește un act de căință sinceră, care ne ajută să ieșim din istovirea păcatului. Isus a căzut pentru ca noi să ne ridicăm din nou: o dată și întotdeauna.

Următoarea stațiune

Puncte de meditație III

1. Trist?... pentru că ai avut o înfrângere în acea bătălie mărunță?

Nu, fericit! Pentru că data viitoare, cu harul lui Dumnezeu și cu umilința ta de acum, vei învinge!

2. Atâta timp cât există o luptă, o luptă ascetică, există viață interioară. Domnul ne cere chiar aceasta: dorința de a-l iubi cu faptele, în micile lucruri de fiecare zi. Dacă ai învins în cele mici, vei învinge și în cele mai mari.

3. „Acest om este pe moarte. Nu mai este nimic de făcut...”

Se întâmplă cu ani în urmă, într-un spital din Madrid.

După Sfânta Spovadă, când preotul îi dădu să sărute crucifixul, acel om începu să țipe cu voce puternică și nu reușeau să-l liniștească:

— Cu această gură a mea necurată nu îl pot săruta pe Domnul!

— Dar ești pe punctul de a-i da o imensă îmbrățișare și sărutare, peste o clipă, în Cer!

... Ai mai văzut vreodată un mod mai frumos și mai grozav de manifestare a căinței?

4. Vorbești și nu te ascultă nimeni! Și dacă te ascultă, nu te înțeleg. Ești de neînțeles!... de acord. În orice caz, până când crucea ta va avea toată însemnătatea Crucii lui Cristos, trebuie ca acum tu să muncești așa, fără să fii luat în considerare. Alții te vor înțelege.

5. Câte persoane, din cauza mândriei și a imaginației, se jertfesc pe un calvar care nu este al lui Cristos!

Crucea pe care trebuie s-o porți este divină. Nu dori să porți vreo cruce umană. Dacă vreodată cazi în

această capcană, corectează-te
imediat: este suficient să te gândești
că El a suferit de mii de ori mai mult
din iubire pentru noi!

Stațiunea a IV-a: Isus o întâlnește pe Maria, mama sa

Isus abia s-a ridicat după prima sa
cădere, când o întâlnește pe Sfânta sa
Mamă, pe marginea drumului pe
care trecea.

Maria îl privește pe Isus cu o imensă
iubire și la fel o privește Isus pe
Mama sa; ochii lor se întâlnesc și
fiecare dintre cele două inimi își
revarsă în cealaltă propria durere.
Inima Mariei este scufundată în
amărăciune, în amărăciunea lui Isus.

Voi toți care treceți pe drum, priviți și vedeți dacă este o durere mai mare ca durerea mea. (Lam 1, 12.)

Dar nimeni nu bagă de seamă,
nimeni nu observă, doar Isus.

S-a împlinit profeția lui Simeon: o
sabie îți va străpunge inima. (Lc 2,
35.)

În negura singurătății Patimilor,
Fecioara Maria oferă Fiului său o
mângâiere plină de afecțiune, de
uniune, de fidelitate; un da pentru
voința divină. Dând mâna Mariei, și
tu și eu vrem să-l alinăm pe Isus,
acceptând mereu și în toate voia
Tatălui său, a Tatălui nostru.

Doar așa vom gusta dulceața Crucii
lui Cristos și o vom îmbrățișa cu forța
iubirii, purtând-o ca un semn de
biruință pe toate căile pământului.

Următoarea stațiune

Puncte de meditație IV

1. *Ce om n-ar plânge la vederea
Mamei lui Cristos într-un chin atât de
cumplit?*

Fiul său rănit... Și noi departe, lași,
opunând rezistență Voinței divine.

Mama și Stăpâna mea, învață-mă să
spun un *da* care, ca și al tău, să se
identifice cu strigătul lui Isus în fața
Tatălui său: *non mea voluntas...* (Lc
22, 42): să nu fie după voința mea, ci
după a lui Dumnezeu.

2. Câte slăbiciuni! Câte jigniri! Ale
mele, ale tale, ale întregii umanități...

Et in peccatis concepit me mater mea!
(Ps 50, 7.) M-am născut, ca toți
oamenii, pătat de vina strămoșilor
noștri dintâi. Apoi,... păcatele mele
personale: revolte gândite, dorite,
înfăptuite...

Pentru a ne purifica de această mizerie, Isus a dorit să se umilească și să-și asume condiția de sclav (cf. Fil 2, 7), întrupându-se în sânul nepătat al Fecioarei, Mama sa, și Mama ta și a mea. A trăit treizeci de ani ferit de atenția lumii, lucrând ca un oarecare, lângă Iosif. A predicat, a înfăptuit miracole... Și noi îl răsplătim cu o Cruce.

Ai nevoie de alte motive pentru căință?

3. Isus a așteptat această întâlnire cu Mama sa. Câte amintiri din copilărie! Betleem, îndepărtatul Egipt, satul Nazaret... Și acum, o dorește lângă El, pe Calvar.

Avem nevoie de ea!... În întunericul nopții, un copil mic, când îi este frică, strigă: mamă!

Și eu trebuie să strig de multe ori cu inima: Maică!, mamă!, nu mă lăsa.

4. Pentru a ajunge la renunțare trebuie să treacă un timp. Dacă încă nu ai ajuns la asta, nu te îngrijora: continuă să te străduiești. Va veni o zi în care nu vei vedea alt drum decât El -Isus-, Sfânta sa Mamă, și mijloacele supranaturale pe care Învățătorul ni le-a lăsat.

5. Dacă suntem suflete care trăiesc din credință, vom da puțină importanță întâmplărilor de pe acest pământ, așa cum au făcut sfinții... Domnul și Mama sa nu ne abandonează și, de fiecare dată când va fi nevoie, se vor face prezenți pentru a umple de pace și siguranță sufletul credincioșilor lor.

Stațiunea a V-a: Simon din Cirene îl ajută pe Isus să ducă crucea

Isus este extenuat. Pasul său devine tot mai greoi și soldații sunt grăbiți să sfârșească; și astfel, când ies din oraș pe Poarta Judecății, opresc pe un bărbat care venea de la câmp, numit Simon din Cirene, tatăl lui Alexandru și al lui Rufus, și îl silesc să ducă Crucea lui Isus. (Cf. Mc 15, 21.)

În ansamblul Patimilor, acest ajutor reprezintă foarte puțin. Dar lui Isus îi este de ajuns un surâs, un cuvânt, un gest, un pic de iubire pentru a revărsa din abundență harul său în inima prietenului. Mulți ani după aceea, fiii lui Simon, de acum creștini, vor fi recunoscuți și stimați printre frații în credință. Totul a început cu o neașteptată întâlnire a Crucii.

*Căutat am fost de cei ce nu întrebau
de mine, găsit am fost de cei ce nu mă
căutau. (Is 65, 1.)*

Uneori Crucea apare fără s-o căutăm:
este Cristos care întreabă de noi. Și
dacă în fața acestei Cruci neașteptate,
și de aceea poate mai ascunse, inima
ta ar arăta respingere... nu-i da
mângâieri. Și oricând le-ar cere, tu,
cu multă compasiune, spune-i încet,
ca unui confident: inimă, pe cruce;
inimă, pe cruce!

Următoarea stațiune

Puncte de meditație V

1. Vrei să știi în ce mod să arăți
recunoștință Domnului pentru câte a
făcut pentru noi?... Cu iubire! Nu
există alt mijloc.

Iubirea se plătește cu iubire. Dar
certitudinea iubirii o dă sacrificiul.
Deci, curaj! Renunță la tine însuți și

ia Crucea sa! Atunci vei fi sigur că îi vei plăti iubirea cu iubire.

2. Nu e târziu, nici nu este totul pierdut... Chiar dacă așa ți se pare. Chiar dacă ti-o repetă mii de voci de rău augur. Chiar dacă te asediază priviri ironice și neîncrezătoare... Ai ajuns în momentul oportun pentru a lua povara Crucii. Mântuirea se împlinește chiar acum!, și Isus are nevoie de mulți cireneeni.

3. Pentru a-i aduce fericirea celui pe care îl iubește, o inimă nobilă nu șovăie în fața sacrificiului. Pentru a da alinare unui chip îndurerat, o inimă mare învinge dezgustul și se dăruiește fără multe mofturi... Și Dumnezeu merită mai puțin decât o bucată de carne, decât un pumn de țărână?

Învăță să-ți mortifici mofturile. Acceptă contrazicerile fără a le exagera, fără a face scene, fără...

atitudinii isterice. Și vei face mult mai ușoară Crucea lui Isus.

4. Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și acesta este fiul lui Abraham. Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. (Lc 19, 9-10.)

Zaheu, Simon din Cirene, Dismas, centurionul...

Acum știi deja de ce Domnul te-a căutat pe tine. Mulțumește-I!... Dar *opere et veritate*, cu fapte și cu adevăr.

5. Cum să iubim cu adevărat Crucea Sfântă a lui Isus?... Dorește-o!... Cere Domnului forță pentru a o înrădăcina în toate inimile și în întreaga lume în lung și-n lat! Și apoi... ispășește cu bucurie; încearcă să-L iubești și cu bătăile tuturor inimilor care încă nu-L iubesc.

Stațiunea a VI-a: O femeie evlavioasă șterge fața lui Isus cu o năframă

Nu avea nici chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la El, și nicio înfățișare, ca să ne fie drag. Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni; om al durerilor și cunoscător al suferinței, unul înaintea căruia să-ți acoperi fața; disprețuit și nebăgat în seamă. (Is 53, 2-3.)

Și este Fiul lui Dumnezeu care trece, nebun... Nebun de iubire!

O femeie, pe nume Veronica, își face loc prin mulțime, purtând o năframă albă împăturită, cu care șterge cu evlavie chipul lui Isus. Domnul lasă întipărit Chipul Său Sfânt pe cele trei părți ale năframei.

Chipul iubit al lui Isus, care zâmbea copiilor și s-a transfigurat de glorie pe muntele Tabor, acum este ascuns

din cauza durerii. Dar această durere este purificarea noastră; sudoarea și sângele ce întunecă și desfigurează trăsăturile sale sunt curățirea noastră.

Doamne, fă ca eu să mă hotărăsc să sfâșii, prin pocăință, masca tristă pe care eu mi-am făcut-o cu mizeriile mele... Atunci, doar atunci, prin calea contemplației și a ispășirii, puțin câte puțin, viața mea va imita cu fidelitate trăsăturile vieții tale. Vom semăna tot mai mult cu Tine!

Vom fi alți Cristoși, Cristos însuși, *ipse Christus!*

Siguiente estación

Puncte de meditație VI

1. Păcatele noastre au fost cauza Pătimirii: a torturii ce deforma chipul frumos al lui Isus, *perfectus Deus, perfectus homo*. Și sunt și mizeriile noastre cele care ne

împiedică acum să-L privim pe
Domnul, întunecându-ne și
ascunzându-ne figura sa.

Când privirea ni se întunecă și ochii
ni se încețoșează, trebuie să ne
îndreptăm spre lumină. Și Cristos a
spus: *ego sum lux mundi!* (In 8, 12.)
Eu sunt lumina lumii! Și adaugă: *cine
mă urmează, nu va umbla în
întuneric, ci va avea lumina vieții!*

2. Apropie-te de Umanitatea Sfântă a
lui Isus... Și El va pune în inima ta o
foame lacomă, o dorință „excesivă”
de a contempla Chipul său.

În această râvnă – care nu poate fi
alinată pe pământ – vei găsi de multe
ori consolarea ta.

3. Sf. Petru scrie: *prin Isus Cristos,
Dumnezeu ne-a dat promisiunile lui
prețioase și mari pentru ca astfel să
deveniți părtași ai naturii sale
dumnezeiești.* (2Pt 1, 4.)

Această îndumnezeire a noastră nu înseamnă a înceta să fim umani... Oameni, da, dar cu frică de păcatele grave. Oameni care se tem de păcatele veniale și care, având zi de zi experiența propriei slăbiciuni, cunosc bine și puterea lui Dumnezeu.

Așa, nimic nu va putea să ne oprească: nici respectul omenesc, nici patimile, nici acest trup care se revoltă pentru că suntem niște nemernici, nici mândria, nici... singurătatea.

Un creștin nu este niciodată singur. Dacă te simți abandonat, este pentru că nu vrei să-L privești pe Cristos care trece pe lângă tine... poate cu Crucea.

4. *Ut in gratiarum semper actione maneamus!* Dumnezeuul meu, mulțumesc, îți mulțumesc pentru tot: pentru contradicții, pentru tot ce nu

înțeleg, pentru ceea ce mă face să sufăr.

Loviturile sunt necesare pentru a scoate părțile de prisos din blocul mare de marmură. În acest fel, Dumnezeu cioplește în inimă chipul Fiului său. Mulțumește-i Domnului pentru aceste detalii fine.

5. Când nouă, creștinilor, ne este greu, este pentru că nu dăm acestei vieți toată semnificația sa divină.

Acolo unde mâna simte înțepăturile spinilor, ochii descoperă un buchet de trandafiri superbi, parfumați.

.....

Stațiunea a VII-a: Isus cade a doua oară

Ieșit deja din cetate, Isus este tot mai epuizat și cade a doua oară, în

tipetele mulțimii și îmbrâncelile soldaților.

Slăbiciunea trupului și amarul inimii l-au făcut să cadă din nou. Toate păcatele oamenilor – și ale mele – atârnă pe umerii săi.

Dar el a luat asupra-și durerile noastre și cu suferințele noastre s-a împovărat. Și noi îl socoteam pedepsit, bătut și chinuit de Dumnezeu. Dar el fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănilor lui noi toți ne-am vindecat. (Is 53, 4-5.)

Isus este zdrobit, dar căderea sa ne înalță, moartea sa ne învie.

Stăruinței noastre în rău Isus îi răspunde cu insistența sa pentru a ne mântui, cu preaplinul iertării. Și, pentru ca nimeni să nu dispere, se

ridică cu greutate, îmbrățișând Crucea.

Obstacolele și înfrângerile să nu ne separe niciodată de El. Ca un copil slăbit ce se aruncă plin de pocăință în brațele puternice ale tatălui său, tu și eu ne vom prinde de jugul lui Isus. Doar această căință și umilință vor transforma slăbiciunea noastră umană în putere divină.

Următoarea stațiune

Puncte de meditație VII

1. Isus cade din cauza greutății Crucii... Noi, din cauza atracției lucrurilor pământești.

Preferă să cadă decât să lase Crucea. În acest fel, Cristos vindecă nepăsarea care ne doboară.

2. De ce această descurajare? Din cauza slăbiciunilor tale? Din cauza înfrângerilor tale, câteodată

repetate? Din cauza unei căderi la care nu te așteptai?

Fii simplu! Deschide-ți inima. Iată că nimic nu este încă pierdut. Încă poți merge mai departe și cu mai multă iubire, cu mai multă afecțiune, cu mai multă forță.

Refugiază-te în filiația divină:
Dumnezeu este Tatăl tău preaiubit.
Aceasta este siguranța ta, stânca de care să îți prinzi ancora, orice s-ar întâmpla la suprafața acestei mări a vieții. Și vei găsi fericire, dârzenie, optimism, victorie!

3. Mi-ai spus: Părinte, mi-e foarte greu.

Și ți-am răspuns la ureche: ia pe umerii tăi o mică parte din această cruce, doar o părticică. Și dacă nici așa nu vei reuși, ...las-o pe toată pe umerii puternici ai lui Cristos. Și, de acum înainte, repetă cu mine:

Doamne, Dumnezeul meu: în mâinile

tale încredințez trecutul, prezentul și viitorul, lucrurile mărunte și cele mari, cele puține și cele multe, ceea ce este trecător și ceea ce este veșnic.

Și fii liniștit!

4. Câteodată m-am întrebat care martiriu este mai mare: acela al celui care primește moartea pentru credință, din mâinile dușmanilor lui Dumnezeu; sau chinul celui care își petrece anii lucrând fără alt scop decât acela de a sluji Bisericii și sufletelor, și îmbătrânește zâmbind și trece neobservat...

După părerea mea, martiriul nespectaculos este mai eroic... Acesta este drumul tău.

5. Pentru a-l urma pe Domnul, pentru a ne adresa lui, trebuie să ne strivim pe noi înșine prin umilință, așa cum se storc strugurii în teasc.

Dacă nimicim mizeria noastră – pur și simplu asta suntem – atunci El își face cu ușurință o locuință în inima noastră. Ca în Betania, ne vorbește și îi vorbim, într-o sinceră mărturisire, ca unui prieten.

Stațiunea a VIII-a: Isus mângâie femeile care plâng

Printre oamenii care privesc trecerea lui Isus, sunt câteva femei pe care compătimirea le copleșește și le face să izbucnească în lacrimi, poate amintindu-și zilele de mărire ale lui Isus, când toți exclamau, uimiți: *bene omnia fecit* (Mc 7, 37), toate le-a făcut bine.

Dar Domnul vrea să îndrepte acest plâns către un motiv supranatural, și le invită să plângă păcatele, care sunt

cauza Pătimirii și care vor atrage asprimea dreptății divine:

— *Fiice ale Ierusalimului, nu mă plângeți pe mine, ci mai degrabă plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri... Căci dacă așa fac ei cu lemnul cel verde, ce se va întâmpla cu cel uscat?* (Lc 23, 28.31.)

Păcatele tale, ale mele, ale tuturor oamenilor, se ridică înaintea noastră. Tot răul pe care l-am făcut și tot binele pe care am omis să-l facem. Tabloul dezolant al păcatelor și al josniciilor fără număr pe care le-am fi comis, dacă El, Isus, nu ne-ar fi întărit cu lumina privirii sale preaiubitoare.

Cât de puțin este o viață pentru a ispăși!

Următoarea stațiune

Puncte de meditație VIII

1. Sfinții - îmi spui - izbucneau în lacrimi de durere la gândul Pătimirii Domnului nostru Isus Cristos. Eu, însă...

Poate pentru că tu și eu asistăm la scene, dar nu le „trăim”.

2. *Întru ale sale a venit, dar ai săi nu l-au primit* (In 1, 11.) Mai rău încă, l-au dus în afara orașului pentru a-l răstigni.

Isus răspunde cu o invitație la pocăință acum, când inima este pe drumul spre mântuire și încă mai este timp.

Căință profundă pentru păcatele noastre. Durere pentru ineputizabila răutate a oamenilor care se pregătesc să-l omoare pe Domnul. Ispășire pentru cei care se încăpățânează să rămână indiferenți la jertfa lui Cristos pe Cruce.

3. Este nevoie de unire, este nevoie de înțelegere, este nevoie de iertare.

Niciodată să nu ridici o cruce doar pentru a aminti că unii oameni i-au ucis pe alții. Ar fi stindardul diavolului.

Crucea lui Cristos este tăcere, iertare și rugăciune a unora pentru alții, astfel încât toți să găsească pacea.

4. Învățătorul trece, din nou și din nou, foarte aproape de noi. Ne privește... Și dacă îl privești, dacă îl asculți, dacă nu îl respingi, El te va învăța cum să dai un sens supranatural tuturor acțiunilor tale... Și atunci și tu vei semăna, oriunde te-ai afla, mângâiere, pace și bucurie.

5. Oricât de mult iubești, nu vei iubi niciodată îndeajuns. Inima omului este înzestrată cu un coeficient enorm de expansiune. Atunci când iubește, se deschide într-un

crescendo de afecțiune care depășește toate obstacolele.

Dacă îl iubești pe Domnul, nu va fi creatură ce nu va găsi loc în inima ta.

Stațiunea a IX-a: Isus cade a treia oară

Domnul cade a treia oară, pe panta spre Calvar, atunci când mai are doar patruzeci sau cincizeci de pași până în vârf. Isus nu se mai ține pe picioare. Îi lipsesc forțele și zace istovit la pământ.

Chinuit a fost, dar s-a supus și nu și-a deschis gura sa; ca un miel spre junghiere s-a adus și ca o oaie fără de glas înaintea celor ce o tund, așa nu și-a deschis gura sa. (Is 53, 7.)

Toți sunt împotriva lui: locuitorii orașului și străinii, fariseii și soldații

și mai-marii preoți... Toți sunt călăi.
Mama sa – Mama mea –, Maria,
plânge.

Isus împlinește voința Tatălui! Sărac:
gol. Generos: ce mai lipsește de
dăruit? *Dilexit me, et tradidit
semetipsum pro me* (Gal 2, 20), m-a
iubit și s-a dat pe sine pentru mine,
până la moarte.

Dumnezeul meu, fă ca eu să urăsc
păcatul și să mă unesc cu Tine,
îmbrățișând Sfânta Cruce, pentru a
împlini și eu voia ta iubitoare...,
dezlipit de orice atașament
pământesc, generos, fără a păstra
nimic pentru mine, oferindu-mă
împreună cu tine într-o perfectă
jertfă de ardere de tot.

Următoarea stațiune

Puncte de meditație IX

1. Domnul nu mai reușește să se
ridice: atât de apăsătoare este

greutatea fărădelegilor noastre. Ca pe un sac îl duc la supliciu. El lasă ca totul să se întâmple în tăcere.

Umilința lui Isus. Coborârea lui Dumnezeu care ne ridică din nou și ne înalță. Înțelege acum de ce ți-am recomandat să așterni inima ta pe pământ pentru ca ceilalți să calce pe moale?

2. Cât de greu este să ajungi la Calvar! Și tu trebuie să te învingi pe tine ca să nu abandonezi drumul... Această luptă e minunată, o adevărată demonstrație a iubirii lui Dumnezeu, care ne vrea puternici, pentru că *virtus in infirmitate perficitur* (2 Cor 12, 9), virtutea se întărește în slăbiciune.

Domnul știe că, atunci când ne simțim slabi, ne apropiem de El, ne rugăm mai mult, ne mortificăm mai mult, intensificăm iubirea către aproapele. Așa devenim sfinți.

Mulțumește-i mult Domnului pentru că permite ispitirile, ...și pentru că lupți.

3. Vrei să-L însoțești mai îndeaproape, mult mai îndeaproape pe Isus?... Deschide sfânta Evanghelie și citește Patimile Domnului. Însă nu doar citește-le! Trăiește-le! Diferența este mare! A citi înseamnă să îți amintești ceva ce s-a întâmplat în trecut; a trăi înseamnă a fi prezent în mijlocul unui eveniment care se întâmplă chiar acum, a fi un personaj în plus din acele scene.

Atunci, lasă-ți inima să izbucnească, să se alăture Inimii Domnului. Și când îți dai seama că inima vrea să fugă – că ești laș, ca și ceilalți – cere iertare pentru lașitatea ta și pentru a mea.

4. Pare că lumea se sfârșește pentru tine și nu găsești niciun mijloc de

scăpare. Este imposibil, de data aceasta, să depășești greutatea.

Dar ai uitat că Dumnezeu este Tatăl tău?: atotputernic, atotștiutor, îndurător. El nu poate să îți trimită niciun rău. În realitate, ceea ce te îngrijorează este pe potriva ta, chiar dacă ochii tăi nu văd.

Omnia in bonum! Doamne, fie ca încă o dată și întotdeauna să se împlinească Voia ta preaînțeleaptă!

5. Acum înțelegi cât l-ai făcut pe Isus să sufere și te cuprinde durerea: cât de ușor este să-i ceri iertare și să plângi pentru trădările tale trecute! Ți se revarsă din suflet dorința de a-ți ispăși păcatele!

Bine. Dar nu uita că spiritul de pocăință constă mai ales în a îndeplini, oricât ar fi de greu, datoria din fiecare clipă.

Stațiunea a X-a: Isus este dezbrăcat de hainele sale

Când Domnul ajunge pe Calvar, i-au dat să bea vin amestecat cu fiere, pentru a potoli puțin durerea cauzată de răstignire. Dar Isus, după ce l-a gustat ca un gest de recunoștință pentru acest serviciu milostiv, nu a dorit să-l bea. Se dăruiește morții cu libertatea desăvârșită a Iubirii.

Apoi, soldații îl dezbracă pe Isus de hainele sale.

Din creștet până în tălpile picioarelor nu-i niciun loc sănătos. Totul este numai plăgi, vânătăi și răni pline de puroi, necurățate, nemuiate cu untdelemn și nelegate. (Is 1, 6.)

Călăii iau hainele sale și le împart în patru. Dar cămașa este fără cusături, de aceea zic între ei:

— *Să nu o rupem, ci să tragem la sorți pentru ea, a cui să fie. (In 19, 24.)*

În acest fel se împlinea din nou
Scriptura: *au împărțit între ei hainele mele și pentru cămașa mea au aruncat zaruri. (Ps 21, 19.)*

Prădat, jefuit, sărăcit cu desăvârșire.
Nu i-a rămas nimic Domnului... decât lemnul!

Pentru a ajunge la Dumnezeu, Cristos este calea; dar Cristos este pe Cruce, și pentru a urca pe Cruce trebuie să avem inima liberă, dezlipită de lucrurile pământești.

Următoarea stațiune

Puncte de meditație X

1. De la pretoriu la Calvar s-au revărsat asupra lui Isus insultele mulțimii înnebunite, brutalitatea soldaților, glumele sinedriului... Batjocuri și blasfemii... Dar nicio

plângere, niciun cuvânt de protest din partea lui. Nici măcar atunci când îi sunt smulse hainele.

Acum văd vanitatea scuzelor mele și a atâtor cuvinte goale. Propunere fermă: să lucrez și să sufăr pentru Domnul meu, în tăcere.

2. Trupul rănit al lui Isus este cu adevărat *o icoană a durerii...*

În contrast, îmi vin în minte atâta comoditate, atâtea capricii, atâtea neglijențe, atâtea meschinărie... Și această falsă compasiune cu care îmi tratez trupul.

Doamne!, pentru Pătimirea și pentru Crucea ta, dă-mi forța să trăiesc mortificarea simțurilor și să alung tot ceea ce mă îndepărtează de Tine.

3. Ție, care te descurajezi, îți voi repeta un lucru foarte alinător: celui care face tot ce poate, Dumnezeu nu îi refuză harul său. Domnul nostru

este Tată și, dacă un fiu îi spune în liniștea sufletului său: Tatăl meu din Cer, iată-mă aici, ajută-mă... Și dacă se adresează Mamei lui Dumnezeu, care este Mama noastră, va reuși.

Dar Dumnezeu este exigent. Cere iubire adevărată; nu vrea trădători. Trebuie să fim credincioși în această luptă supranaturală, care înseamnă să fim fericiți pe pământ prin puterea sacrificiului.

4. Adevăratele obstacole care te separă de Cristos – mândria, senzualitatea... –, se depășesc cu rugăciune și pocăință. Și a te ruga și a te mortifica înseamnă și a te ocupa de ceilalți și a te uita pe tine. Dacă trăiești așa, vei vedea că cea mai mare parte a necazurilor tale vor dispărea.

5. Când luptăm pentru a fi cu adevărat *ipse Christus*, Cristos însuși, atunci în viața noastră umanul se întrepătrunde cu divinul. Toate

eforturile noastre – chiar și cele mai
nesemnificative – capătă o
perspectivă veșnică, pentru că sunt
unite cu jertfa lui Isus pe Cruce.

Stațiunea a XI-a: Isus este răstignit pe cruce

Acum îl răstignesc pe Domnul și
lângă El doi răufăcători, unul la
dreapta și unul la stânga. Între timp,
Isus spune:

— *Tată, iartă-i că nu știu ce fac.* (Lc
23, 34.)

Iubirea l-a dus pe Isus la Calvar.

Acum pe Cruce, toate gesturile sale și
toate cuvintele sunt gesturi și cuvinte
de iubire, de iubire senină și
puternică.

Cu un gest de preot veșnic, fără tată,
fără mamă, fără genealogie (cf. Evr 7,

3), își deschide brațele pentru întreaga omenire.

Împreună cu loviturile de ciocan care îl răstignesc pe Isus, răsună și cuvintele profetice ale Sfintei Scripturi: *mi-au găurit mâinile și picioarele, îmi pot număra toate oasele. Ei mă privesc și mă observă.* (Ps 21, 17-18.)

— *Poporul meu, ce ți-am făcut? Cu ce ți-am greșit? Răspunde-mi!* (Mih 6, 3.)

Și noi, cu inima frântă de durere, îi spunem cu sinceritate lui Isus: sunt al tău și mă dăruiesc Ție și mă răstignesc pe Cruce cu bucurie, pentru a fi la toate răscrucile lumii, un suflet încredințat Ție, slavei tale, răscumpărării, corăscumpărării întregii omeniri.

Următoarea stațiune

Puncte de meditație XI

1. Isus este deja pironit pe Cruce. Călăii au înfăptuit sentința în mod nemilos. Domnul le lasă mână liberă cu o infinită blândețe.

Nu era necesară atâta suferință. El ar fi putut evita acele amărăciuni, acele umilințe, acele abuzuri, acea judecată nedreaptă, și rușinea supliciului, și cuiele, și sulița... Dar a dorit să sufere toate acestea pentru tine și pentru mine. Iar noi, oare nu vom ști să acționăm corespunzător?

Este foarte probabil ca uneori, singur în fața unui crucifix, să-ți dea lacrimile. Nu le reține... Dar fă în așa fel încât plânsul să se încheie cu o hotărâre.

2. Îl iubesc atât de mult pe Isus pe Cruce, încât fiecare crucifix este ca un reproș duios al lui Dumnezeu: ... Eu sufăr, și tu... laș. Eu te iubesc, și tu

mă uiți. Eu care îți cer, și tu... îmi spui nu. Eu aici, cu un gest de Preot Veșnic, suferind cât se poate de mult din dragoste pentru tine... și tu, te plângi în fața celei mai mărunte neînțelegeri, în fața celei mai mici umilințe...

3. Ce frumoase sunt crucile de pe vârfurile munților, de pe marile monumente, de pe catedrale!... Dar Crucea trebuie să fie înfiptă și în măruntaiele lumii.

Isus vrea să fie înălțat chiar și acolo: în zgomotul fabricilor și al atelierelor, în tihna bibliotecilor, în gălăgia asurzitoare a străzilor, în liniștea câmpurilor, în intimitatea familiilor, la adunări, pe stadioane... Acolo unde un creștin își petrece viața în mod onest, trebuie să pună cu iubirea sa Crucea lui Cristos, care atrage la Sine toate lucrurile.

4. După mulți ani, un preot a făcut o descoperire minunată: a înțeles că

Sfânta Liturghie este o adevărată muncă: *operatio Dei*, munca lui Dumnezeu. Și în acea zi, la celebrare, a simțit durere, bucurie și oboseală. A simțit în trupul său istovirea unei lucrări divine.

Și pentru Isus prima Liturghie a presupus efort: Crucea.

5. Înainte de a începe să lucrezi, pune pe masă sau lângă instrumentele tale de lucru, un crucifix. Aruncă-i uneori câte o privire... Când vei obosi, ochii tăi vor cădea pe Isus și vei găsi forța pentru a-ți continua strădania.

Pentru că acel crucifix este mai mult decât portretul unei persoane iubite – părinții, copiii, soția, logodnica... – ; El este totul: Tatăl tău, Fratele tău, Prietenul tău, Dumnezeuul tău, și Iubirea iubirilor tale.

Stațiunea a XII-a: Isus moare pe cruce

Pe Cruce este scrisă cauza condamnării: *Isus Nazarineanul Regele iudeilor*. (In 19, 19.) Și toți trecătorii îl hulesc și-și bat joc de El.

— *Dacă este rege peste Israel, să coboare acum de pe Cruce*. (Mt 27, 42.)

Unul dintre cei doi răufăcători intervine în apărarea lui:

— *Acesta nu a făcut niciun rău...* (Lc 23, 41.)

Atunci îi adresează lui Isus o cerere umilă, plină de credință:

— *Isuse, amintește-ți de mine când vei intra în împărăția Ta*. (Lc 23, 42.)

— *Adevăr îți spun, astăzi vei fi cu mine în rai*. (Lc 23, 42.)

Lângă Cruce este Mama Sa, Maria, cu alte femei sfinte. Isus o privește, apoi îl privește pe ucenicul iubit, și îi spune Mamei:

— *Femeie, iată fiul tău.*

Apoi ucenicului:

— *Iată mama ta.* (In 19, 26-27.)

Se întunecă și sunt aproape orele trei, când Isus exclamă:

— *Eli, Eli, lema sabactani?! Care înseamnă: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?* (Mt 27, 46.)

Apoi, știind că toate lucrurile erau pe punctul de a se sfârși, pentru a împlini Scriptura spuse:

— *Mi-e sete.* (In 19, 28.)

Soldații îmbibă un burete în oțet și după ce l-au pus într-o trestie, o

apropie de gură. Isus gustă oțetul și exclamă:

— *Savârșitu-s-a.* (In 19, 30.)

Catapeteasma templului se sfâșie, și pământul se cutremură, când Domnul strigă cu voce puternică:

— *Tată, în mâinile tale încredințez sufletul meu.* (Lc 23, 46.)

Și moare.

Să iubești sacrificiul, care este izvor de viață interioară. Să iubești Crucea, care este altarul sacrificiului. Să iubești durerea, până la a bea, precum Cristos, drojdia potirului.

Următoarea stațiune

Puncte de meditație XII

1. *Et inclinatio capite, tradidit spiritum.* (In 19, 30.)

Domnul și-a dat ultima suflare.
Discipolii l-au auzit zicând de mai multe ori: *meus cibus est...*, *hrana mea este să fac voința celui ce m-a trimis și să împlinesc lucrarea lui.* (In 4, 34.) Și a făcut-o până la final, cu răbdare, cu umilință, dăruindu-se cu totul... *Oboediens usque ad mortem* (Fil 2, 8): *a ascultat până la moarte, și încă moartea pe Cruce!*

2. O Cruce. Un trup țintuit în cuie pe lemn. Coasta lui deschisă... Cu Isus rămân doar Mama sa, câteva femei și un adolescent. Apostolii, unde sunt? Și cei ce au fost vindecați de bolile lor: schilozii, orbii, leproșii?... Și cei ce îl aclamau?... Nimeni nu răspunde! Cristos, înconjurat de tăcere.

Și tu poate într-o zi vei simți tăcerea Domnului pe Cruce. Cere atunci ajutorul celui care a murit și a înviat. Găsește adăpost în rănilor mâinilor sale, ale picioarelor sale și ale coastei

sale. Și se va reînnoi dorința ta de a reîncepe, și vei porni din nou la drum cu mai mare hotărâre și eficacitate.

3. Există un fals ascetism care îl arată pe Domnul pe Cruce furios, revoltat. Un trup contorsionat care pare să îi amenințe pe oameni: m-ați dăruit, dar eu voi arunca asupra voastră cuiele mele, crucea mea, și coroana de spini.

Cei care îl prezintă astfel nu cunosc spiritul lui Cristos. A suferit cât a putut – și fiind Dumnezeu, a putut atât de mult! –; dar a iubit mai mult decât a suferit... Și după moarte, a permis ca sulița să-i străpungă coasta, cauzându-i altă rană, pentru ca tu și eu să găsim refugiu lângă Inima sa preamiloasă.

4. Am repetat de multe ori acel vers al imnului euharistic: *peto quod petivit latro poenitens*, și de fiecare

dată mă emoționez: să cer cum a cerut și tâlharul care s-a căit!

A recunoscut că el merita, într-adevăr, acea pedeapsă cumplită... Și cu un cuvânt i-a furat inima lui Cristos și *și-a deschis* porțile Cerului.

5. De Cruce atârnă trupul – deja fără viață – al Domnului. *Și tot norodul, care venise la priveriștea aceea, când a văzut cele întâmplate, s-a întors, bătându-se în piept. (Lc 23, 48.)*

Acum că te-ai căit, promite Domnului că - având ajutorul lui - nu-l vei mai răstigni niciodată. Spune-o cu credință. Repetă încă o dată și încă o dată: te voi iubi, Dumnezeuul meu, pentru că de când te-ai născut, de când erai copil, te-ai abandonat în brațele mele, lipsit de apărare, având încredere în loialitatea mea.

Stațiunea a XIII-a: Isus este coborât de pe cruce și pus în brațele mamei sale

Cufundată în durere, Maria stă lângă Cruce. Și Ioan stă cu Ea. Dar se face târziu și iudeii insistă ca Domnul să fie dat jos de acolo.

După ce a obținut de la Pilat permisiunea cerută de legea romană pentru a înmormânta pe condamnați, ajunge pe Calvar *un bărbat, numit Iosif, care făcea parte din consiliu, om bun și drept: nu fusese de acord cu planul și cu faptele lor. El era din cetatea Arimateea a Iudeilor și aștepta împărăția lui Dumnezeu.* (Lc 23, 50-51.) Cu el a venit și Nicodim, *cel care fusese mai înainte la el noaptea, și a adus un amestec de mir și aloe, cam de o sută de litre.* (In 19,39.)

Aceștia nu erau cunoscuți ca ucenici ai lui Isus; nu luaseră parte la marile

minuni și nu îl însoțiseră la intrarea triumfală în Ierusalim. Acum, într-un moment greu, când toți ceilalți fugiseră, nu se tem să se arate pentru Domnul lor.

Împreună iau trupul lui Isus și îl pun în brațele Mamei sale. Durerea Mariei devine tot mai grea.

— *Unde s-a dus iubitul tău, cea mai frumoasă-ntre femei? Unde-a plecat al tău iubit, ca să-l căutăm și noi cu tine?*
(Ct 5,17.)

Sfânta Fecioară Maria este Mama noastră și nici nu vrem, nici nu putem să o lăsăm singură.

Următoarea stațiune

Puncte de meditație XIII

1. A venit să salveze lumea, și ai săi l-au renegat în fața lui Pilat.

Ne-a învățat calea către Tatăl și l-au
târât pe drumul spre Calvar.

A dat exemplu în toate și i-a fost
preferat un hoț criminal.

S-a născut ca să ierte și - fără motiv -
a fost condamnat la supliciu.

A mers pe căi de pace, și i s-a declarat
război.

Era Lumina, și a fost predat puterii
întunericului.

A împărțit Iubire și a fost răsplătit cu
ură.

A venit pentru a fi Rege și a fost
încoronat cu spini.

S-a umilit pentru a ne elibera de
păcat, și a fost ținut pe Cruce.

Și-a luat trup pentru a ne da Viața și
noi îl răsplătim cu moartea!

2. Nu îmi explic concepția ta despre a fi creștin.

Ți se pare corect ca Domnul să fie răstignit iar tu să te mulțumești să „mergi înainte”?

Acest „mers înainte” este, oare, calea grea și îngustă de care vorbea Isus?

3. Nu admite descurajarea în apostolatul tău. Nu ai eșuat, cum nici Cristos nu a eșuat pe Cruce. Curaj!... Continuă să mergi împotriva curentului, protejat de Inima Fecioarei Maria: *Sancta Maria, refugium nostrum et virtus!*, ești refugiul meu și puterea mea.

Liniștit. Senin... Dumnezeu are foarte puțini prieteni pe pământ. Nu dori niciodată să ieși din această lume. Nu fugi de greutatea zilelor, chiar dacă uneori ni se par extrem de lungi.

4. Dacă vrei să fii credincios, fii marial!

Mama noastră – de la vestirea Îngerului până la agonia sa la picioarele Crucii – nu a avut altă inimă, nici altă viață decât cea a lui Isus.

Aleargă la Maria cu evlavie tandră a unui fiu și Ea îți va da fidelitatea și abnegația pe care o dorești.

5. „Nu valorez nimic, nu pot să fac nimic, nu am nimic, nu sunt nimic...”.

Dar Tu te-ai urcat pe Cruce pentru ca eu să mă pot apropia de meritele tale infinite. Și acolo primesc, de asemenea – sunt ale mele, pentru că sunt fiul ei - și meritele Mamei lui Dumnezeu, și ale Sfântului Iosif. Și mă îmbogățesc de virtuțile sfinților și ale atâtor inimi care s-au dăruit lui Dumnezeu...

Apoi, arunc o scurtă privire asupra vieții mele și spun: o, Dumnezeul meu, aceasta este o noapte plină de

întuneric! Doar din când în când mai strălucește vreun punct luminos, datorită mării tale îndurări și nevrednicului meu răspuns... Îți ofer toate acestea, Doamne; nu am altceva.

Stațiunea a XIV-a: Isus este înmormântat

Aproape de Calvar, într-o grădină, Iosif din Arimateea își săpase un mormânt nou și curat. Și fiind ajunul Paștelui iudeilor, îl pun acolo pe Isus. Apoi, Iosif, *după ce a rostogolit o piatră mare la intrarea mormântului, a plecat.* (Mt 27, 60.)

Fără nimic a venit Isus pe lume; și fără să posede nimic, nici măcar mormântul său, a plecat de la noi.

Mama lui Isus – Mama mea – și femeile care l-au urmat pe Domnul din Galileea, după ce au observat totul cu atenție, pleacă și ele. Se face noapte.

Acum totul s-a sfârșit. Lucrarea Mântuirii noastre s-a împlinit. Suntem fii ai lui Dumnezeu, pentru că Isus a murit pentru noi și moartea sa ne-a răscumpărat.

Empti enim estis pretio magno! (1Cor 6, 20.) Tu și eu am fost cumpărați cu un preț mare.

Trebuie să facem ca viața noastră să devină viața și moartea lui Cristos. Să murim prin mortificare și prin căință, pentru ca Cristos să trăiască în noi prin Iubire. Și atunci să urmăm pașii lui Cristos, cu dorința de a măntui împreună cu El toate sufletele.

A ne da viața pentru ceilalți. Doar așa trăim viața lui Isus Cristos și devenim una cu El.

Începutul

Puncte de meditație XIV

1. Nicodim și Iosif din Arimateea – discipolii ascunși ai lui Cristos – mijlocesc pentru El făcând uz de înalte funcții pe care le dețin. În momentul singurătății, al abandonului total și al disprețului..., chiar atunci sunt alături *audacter* (Mc 15, 43.)...: cu un curaj eroic!

Eu voi urca cu ei până la picioarele Crucii, voi strânge trupul rece, cadavrul lui Cristos, cu focul iubirii mele..., îi voi scoate cuiele cu actele mele de îndestulare și cu mortificările mele..., îl voi înfășura în giulgiul nou al vieții mele curate..., și îl voi înmormânta în inima mea din stâncă vie, din care nimeni nu-l va

mai putea smulge, și acolo, Doamne, odihnește-te!

Atunci când toată lumea te abandonează și te disprețuiește... *serviam!*, îți voi sluji, Doamne!

2. Să știți că ați fost răscumpărați din purtarea voastră fără sens..., nu cu argint sau cu aur, care sunt lucruri trecătoare, ci cu sângele prețios al lui Cristos. (1Pt 1, 18-19.)

Nu ne aparținem. Isus ne-a cumpărat cu Patimile sale și cu Moartea sa! Suntem viață din viața sa. De acum, nu mai este decât un singur mod de a trăi pe pământ: moartea cu Cristos pentru a învia cu El, până când vom putea spune cu Apostolul: *nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine. (Gal 2, 20.)*

3. Izvor nesecat de viață este Patima lui Isus.

Câteodată reînnoim imboldul plin de bucurie care l-a condus pe Domnul la Ierusalim. Alteori, durerea agoniei care s-a sfârșit pe Calvar... Sau gloria triumfului său asupra morții și a păcatului. Dar, întotdeauna!, iubirea – plină de bucurie, dureroasă, glorioasă, – a Inimii lui Isus.

4. Gândește-te mai întâi la ceilalți. Așa vei trece pe acest pământ, cu erori, desigur – sunt inevitabile – dar lăsând o urmă de bine.

Și când va sosi ceasul morții, care va veni în mod inexorabil, o vei îmbrățișa cu bucurie, precum Cristos, pentru că, la fel ca El, și noi vom învia pentru a primi răsplata Iubirii sale.

5. Atunci când mă simt capabil de toate ororile și de toate erorile comise de cei mai josnici oameni, înțeleg foarte bine că pot să nu fiu credincios... Dar această incertitudine este una dintre

binefacerile Iubirii lui Dumnezeu,
care mă duce să rămân, ca un copil,
strâns în brațele Tatălui meu,
luptând în fiecare zi câte puțin
pentru a nu mă despărți de El.

Atunci sunt sigur că Dumnezeu nu
mă va lăsa din mână sa. *Poate o
femeie să uite copilul pe care-l
alăptează, și să n-aibă milă de rodul
pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita,
totuși eu nu te voi uita cu niciun chip.*
(Is 49, 15.)